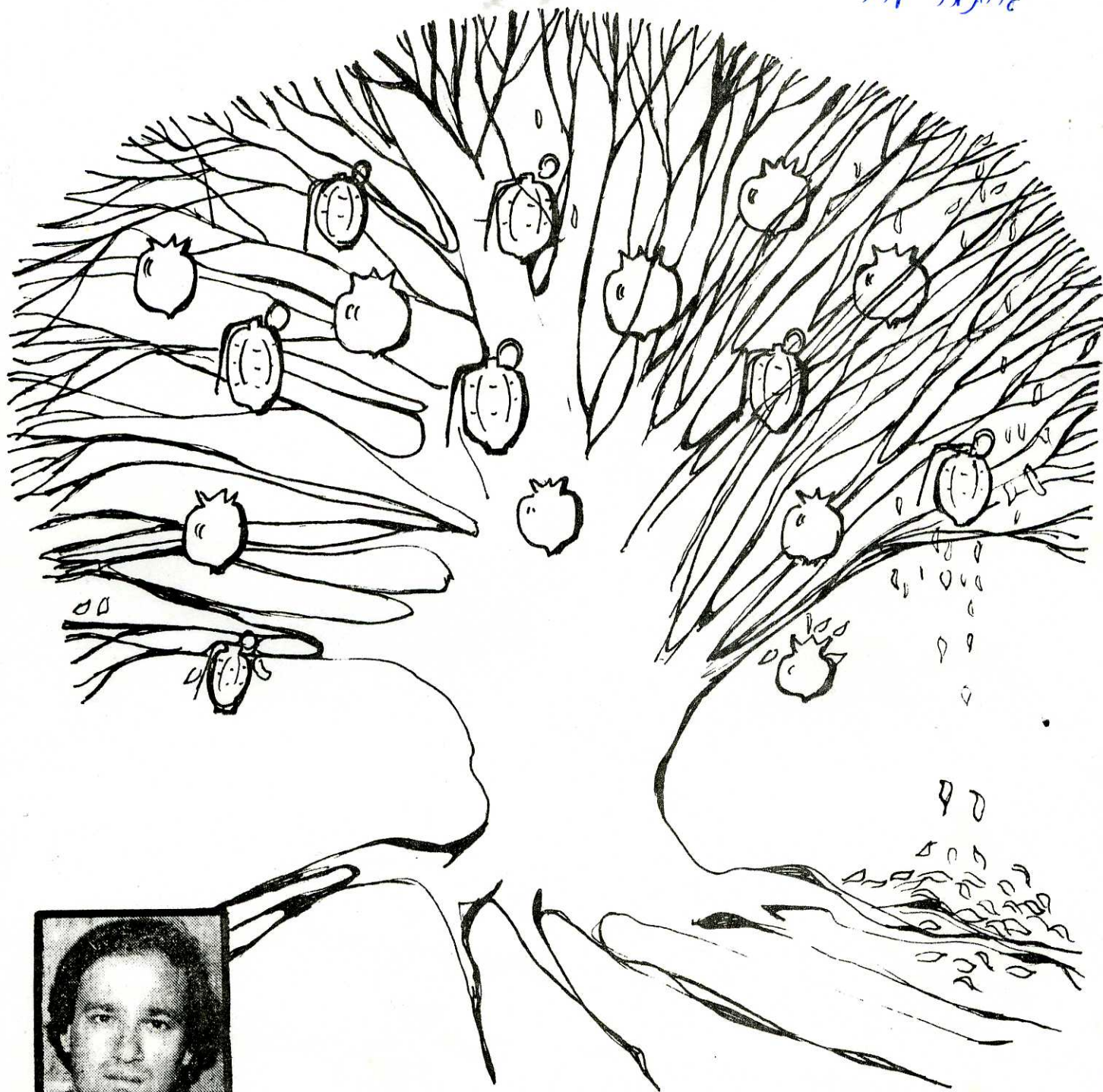

כ"ח סיוט

ה'תשנ"ב

אכן חציר העם, יבש היה כעץ,
אכן חלל העם, חלל כבוד אין קץ;
אשר ידועים קולות אל-גט-מפה גט-משם-
ולא-קע ולא-זע ולא-חרד העם.
ולא-קע-כארי ולא-נעור ככפיר,
ולא-חלל-חוד לקול גט-אל-ש אחד מעיר.
ולא-זע ולא-זע בגלילי חלל כל-העם
ולא-זע ולא-זע זמל ומלם ועד-ים,
בהתודע אליו בניו, זרע אל חי,
אשר באו מרחוק אל קול אדני.
אם גט לא-פשט-ה-יד, גט-לא-שאל לשלום
חיי-הקוראים בשמן באמנה וכתם.
אשר בשלח עמאליל כפי-האל-הפז
אשר בחבא קול אל-העם, נבלע רעמו העז.
...אפלט פלחורען ופלמות זרק
יבז דבר, יפרעהו לצחוק.

אכן נבל העם, מלא נקלה ורוש,
כלו רקב ומסוס הכף-רגל עד-ראשו
נשלא הקלם מקרב לביוס בחלה וכאב
רב פעלים, איש חי, אשר יפעם בו לב,
ובלב יבער זיק, זיק מרתח הדם,
ובראש יגה שביב מאיר דרך העם;
אשר יקר לו שם כל וגוי ואלוהיו
גם מהון ומפז - מאלילי השוא;
אשר מעט משא-לב, הרבה אמת עזוז,
שנאה-עזה למנה חיל עבדות ובורז,
חמלה גדולה כים, רחמים רבים כגדול
שבו עמו האומלל וכסבור העל-העל
זמל זה יהמה בלב, יהמה יומרי-כים,
כל זה יבער כאש, יבער יציית הדם,
כל זה ירעד כהד חמל יומל וליל
ימלם אעבד, קום עמנו כל עמנו יל-אלוהי

היה
אשר ידועים קולות אל-גט-מפה גט-משם-
ולא-קע ולא-זע ולא-חרד העם.
ולא-קע-כארי ולא-נעור ככפיר,
ולא-חלל-חוד לקול גט-אל-ש אחד מעיר.
ולא-זע ולא-זע בגלילי חלל כל-העם
ולא-זע ולא-זע זמל ומלם ועד-ים,
בהתודע אליו בניו, זרע אל חי,
אשר באו מרחוק אל קול אדני.
אם גט לא-פשט-ה-יד, גט-לא-שאל לשלום
חיי-הקוראים בשמן באמנה וכתם.
אשר בשלח עמאליל כפי-האל-הפז
אשר בחבא קול אל-העם, נבלע רעמו העז.
...אפלט פלחורען ופלמות זרק
יבז דבר, יפרעהו לצחוק.

לאלדד ואיתמר

(איפה אישי - איפה נעליים? פשוט האופנה היום לכתוב מכתב אישי לאישי)
כולכם אותו הדבר. אהוד, יאבנר, חנן ואיתמר ועכשיו אלדד ואיתמר, מוציאים עיתון
על דעת עצמם, "כל ישר" מאוד מצחיק.
מה אתם חושבים לעצמכם? את מי אתם מיצגים? בושה לשם הטוב של כפר הנשיא, בושה
למדינה! אתם מתוסכלים, מרוגזים על משהו? תעשנו חשיון תשתכרו, תגנבו את הרכבים
של הקבוץ אבל לא דרך עיתון, לא חביבי, אפנים צעירים מבולבלים אתם אבל עיתון עצמאי?
אלדד ואיתמר, מקומכם לא איתנו, מקומכם במסעדה של ברני דיוויס, בלוס אנג'לס.
לשם אתם שייכים!

אין דבר יותר פוגע מלקחת עט ונייר ולכתוב את שעולם על דעתכם, זה פוגע, זה כאב
פיסי אדיר, כמו רסיס בריאה, כמו רגל קטועה, או אפילו יד מרוסקת, אתם גורמים
לתמיר סיוטים בלילה, הוא מתעורר באמצע הלילה מזיע ומפחד וצועק: "אני יהרוג
את בני הזונות האלו! השמוקים האלו לא נותנים לי להתאושש מהפציעה, הם מעליבים
אותי ואת הורי, אני לא יכול יותר! תנו לי את "דברי הכפר" אני חייב להרגע...
להרגע... להרגע..."

בדיחה

אריק שרון ורפול מסתובבים במנה פליטים בלבנון.. אריק שרון עוצר ליד איזה ילד קטן
ושואל אותו, תגיד לי חמודי, בן כמה אתה?
עונה הילד: "בן שבע"
מסתובב שרון לרפול ואומר לו בחיור: "ילד אופטימי הא?"

מכתב אישי לבן אדם רם דרג במדינה:
אתה חזיר שמן, כל מה שמענין אותך זה הקידום האישי שלך. אתה רוצה לשבת במשרד
בקומה השביעית עם קו פתוח לכל העולם, לאפריקה, לקנדה...
לרדת על האנשים לאמר להם את האמת בפרצוף, בזה אתה טוב. לקסח חיילים צעירים
ורגישים שנולדו כאן, שההורים שלהם בנו את האדמה עליה אני ואתה יושבים. וכמובן
נהג צמוד ומכונית גדולה, אתה לא יכול בלי זה, נכון?
תעשה רישיון, מימלא זה לא מהכסף הפרטי שלך, זה הכסף שלנו.
מה שבראש שלך זה לעקור, לעקור את הישן ולנטוע חדש במקומות שאפילו לא שלנו.

.../...

המשך "מכתב אישי לאבישי"

ואת הפירות, מי יקטוף את הפירות? אני יגיד לך מי: ערבים, ערבים יעשו את זה. אז אנג'יל למה שלא תגייס כמה בני משק ונגמור את העבודה.

אני רוצה לסיים את הכתבה בשני דברים:

א. איתי הצלם, אני לא יודע מי אתה ואיך אתה נראה, מאיפה אתה בא ואיזה סיגריות אתה מעשן, רק רוצה להגיד שכיף לקרוא את המאמרים שלך בעיתון שלנו, עיתון הצעירים (אסור לי לכתוב "של כפר הנשיא" כי זה באופן אוטומטי נותן לגטימציה ל-250 חברים זכות לשלוח את העיתון...)

ב. רוצה לצטט כמה משפטים מהשער של כל סוטה לפני מספר שבועות: "זהו עיתון פנימי של אנשים צעירים ברוחם, לכן אנו באים בבקשה לכל אותם קוראים מנויים שבטעות הצטרפו אלינו בדרך זו או אחרת: שחררו אותנו."

שחררו אותנו

העיתון הזה לא נועד לכם, שחררו אותנו מעולכם, תנו לנו את האפשרות להמשיך לבטא עצמנו בחופשי.

זאת היא משימתנו: שחרור מה פן

מיתוסים, מיסטיקה, שבת שלום, יאסל

בברכה: דוד דגל

"הבה נגילה,

תביא עוד נדגילה"

אורן ק.

חייך סטציה חם צלילי אור

קטנתם דגלית זמור וסמל יחסי

חצר אל מצע חזקתם זמור

חומר למחשבה.

נ.ב. גביע אירופה, מכבי ת"א, שמתם לב, ביד אליהו כל שנה כשמראים את המשחקים עולה מספר ויורד הגיל הממוצע של החברה האלו שיושבים בכסאות גלגלים בצידי המגרש...

"טוב למות בעד ארצנו"
"אמאלה, דפקו אותי"

מובן לכלמה שרה לא הרגשה צורך זמן רב לכתוב לעלון, כנראה היא דגרה על ביצה, שעכשיו פקעה, ויצאה ממנה מפלצת עם פרצופו של טרומפלדור ותכונותיו של "מולך". איזה אוסף של שטויות והכל על ראשו של אבישי.

בטח שערך עליון זה - להמשיך לחיות. אף אידיאל לא שונה למות עבורו, (גם לא להרוג עבורו). כל אחת-יודע שקורבנותיהם קדושים לנו, ונפלו למען האומה, אך כל אחד גם יודע שלהיות גוויה מסריחה זה לא בדיוק מוסיף לחדוות חיים של הבן-אדם. חוץ מזה, ומה לגבי גופותיהם של השכנים המפיצים ריח לא נעים במדינתנו (הנבנה על בסיס של צדק חברתי, אחווה ובורסה). כנראה ששרה מצדדת בגישתו של האוסף סטלין הקיסרית שגם האמין שהמטרה מקדשת את האמצעים. הייתי שם, וראיתי כי הדבר אינו כדאי.

בסופו של דבר, החלטתו של אבישי, שלו בלבד והחטא שהוא חוטא הוא בזה שהוא מכריז על כוונותיו במקום להזדחל בשקט עם הנזב בגן הרגליים, תחת תסוואה של טיגול ארוך וכו'.. כל הכבוד לו ולש איפותיו לצאת ממעגל ההרג ושנאת אחים שהוא מוצא סביבו. חסד גדול זה מצד היותו חזק, ו"זהו ליגט טד" (המשטרה לא גייסה את היותו חזק, היותו חזק כותב בנחמה-אזשה כל כך, ולא אפסח על מאמרו של אהיק. הנהי שאלה פשוטה אחת, האם היה "כל סוטה" כאשר בניו התחנכו בכפר הנשוא? לא ידעתי, אבל לא ידעתי).

אגב, קראתי שאפשר לקבל פרוטזה, כמו זו שהופיעה על גבי השער של "כל סוטה", דרך קופת-חולים. כתוב שזה גורטלזיקפה תמידית, אבל מתרגלים. המאוננים/ות מתבקשים/ות לרשום את שמם על קרבן השרותים. הייתי שם, וראיתי כי הדבר אינו כדאי. הייתי שם, וראיתי כי הדבר אינו כדאי. הייתי שם, וראיתי כי הדבר אינו כדאי.

א. ד. ס. ת. ב. ג. ר. ע. ס. העיתון

בן 10 הוא קורא את מדור הילדים; בן 20 הוא פותח במדור הספורט;
בן 30 הוא מתעניין בפוליטיקה ובעסקים ובן 40 - בעסקים ובפוליטיקה;
בן 50 - הוא קורא את מדור הבריאות ובן 60 הוא מעין במדע-אבל, לחפש חברים.
כבר חצי שנה אני פותח את העיתון בעמוד מודעות-האבל ואני רק בן עשרים, למה?

לראת העלון הזה. כל המצויים בו יצאו מן המעורבות, וכל המצויים בו יצאו מן המעורבות, וכל המצויים בו יצאו מן המעורבות.

[illegible]

בלי שום סימן של פגיעה. המטען הועבר למקום המיועד בלי שום נזק למטען או למכונה.

אני מוכנה לחפש את היופי שבחיים. אני לא רוצה למצוא את היופי שבמלחמה, אני מסתפקת ביופי שיש בחיים. ואני מוותרת על היופי שבמוות.

מענין בשבילי.
אני לא רוצה שהם יעברו שום חוויות נוראיות. באמת שלא. כולכם מספיק מענין
בשבילי כמו שאתם.

בשבילי כמו שאתם.
גם את שרה, את מענינת בשבילי בלי שתעברי שום חוויה נוראה, רק אל תתבלבלי
התעסקות בקיום וחיים לבין חיים ומוות.

אל תאמיני שאנחנו חייבים להרוג בשביל להתקיים.
אנחנו חייבים לחיות בשביל להתקיים, הרוגים לא מעשירים לנו את החיים. לא
וגם לא את שלך.

רג'י

קראתי בהוצאת "כל סוטה" האחרון, את ציטוטך של דברי בשיחה שהתקיימה בשבת לפני כן. להפתעתי ראיתי שהוצאת את המילים מיתר תוכן דברי, ערבבת אותם קצת, ויצא מהם משהו לא כל כך במובן הנכון.

יתכן שכך את הבנת אותך, אך כאשר דברתי על העיתון, אמרתי שהוא התחיל כאמצעי לשפיכת-לב ומחשבות של צעירים וסגנונו היה ילדותי וגם רוח עד לתקופת המלחמה בלבנון. היה אז מפנה והורגש ההלם, הכאב והפחדים אשר עברו על הבנים כתוצאה מניסיונם החדש וקל היה להבין את ליבם.

מה שנבע ממצב זה, לדעתי, היה ניצול רגשות אלו ע"י גורמים, גם מחוץ לחברת-הבנים של הקיבוץ, כדי לדהוף מטרות פוליטיות דרך העלון,

ו י ת כ נ כ י מ ה ש ה ת ח י ל כ ד ב ר צ נ ו ע , י י ה פ ר כ מ ו
ה ג ו ל ס (ה ר ב י מ פ ר ג) ש ל א נ י ת נ ל ה ש ת ל ט ע ל י ו .

גם הערתי את העובדה, שהיום המילה צנזורה נהפכה למילה שחורה, אך יש לזכור שיש דבר כמו צנזורה-עצמית ומוטב להשתמש בה בסגנון מאמרים המביעים גם דעות קיצוניות.

הנ"ל חלק מתוכן דברי ותרשו לי להוסיף שאני סולדת ממלחמה ואלימות, אני, כמו הרבה אנשים בארץ חרדה לגורל ארצנו ועמנו, אינני אוהבת את ממשלת הליכוד, אך סיבת כל מלחמותינו נתונה ברצון הסובבים אותנו להוריד את עם ישראל מן המפה.

אני בטוחה שהפיללים אשר גילו את מצבורי הנשק הענקיים המזועזעים לשימוש נגדנו, רואים שני צדדי המטבע ומבינים שאחדות-עמנו ולדאבוני גם כוח הצבא שלנו, בנוסף להגנת גבולותינו, הם הדברים היחידים היכולים להבטיח את שלומנו כעת. בנוסף למאמצים לבוא להבנה הדדית ושלום אמיתי עם שכנינו הלא כל כך ממהרים לזה.

ישר כוחכם,

אסתר רוז.

שבעת המינים

על שבעה גידולי השדה והכרם נשתבחה הארץ:

חיטה

שעורה

גפן

תאנה

זית

תמר

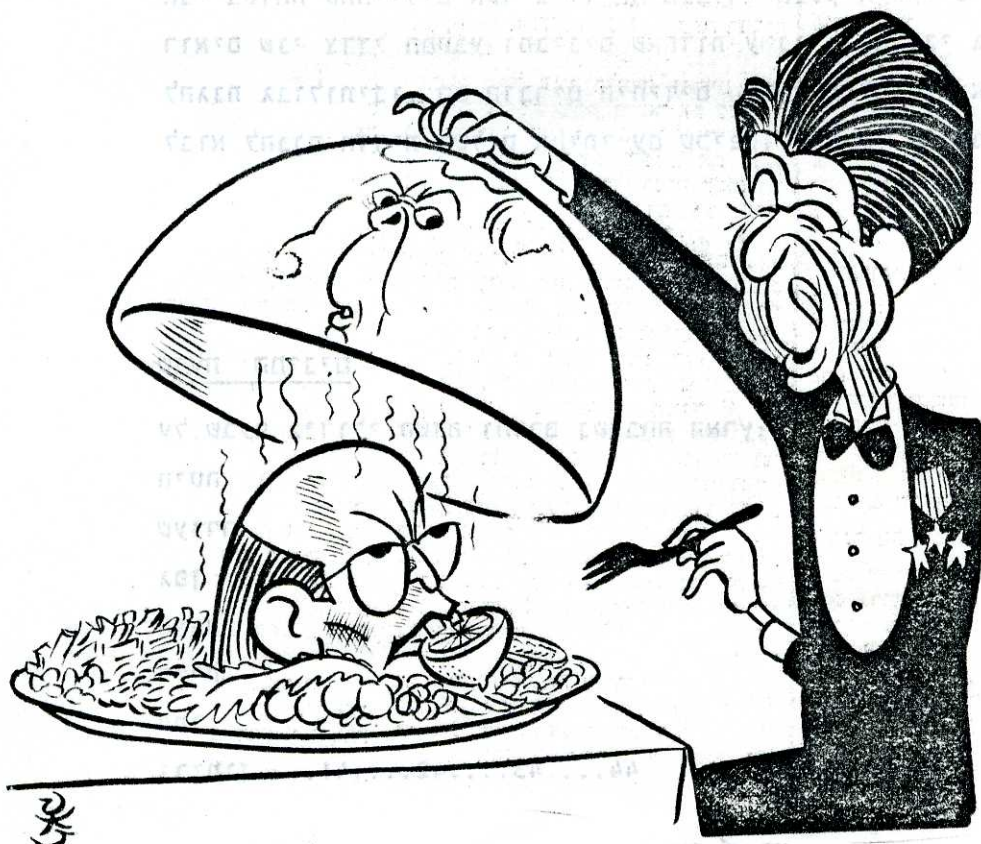
וריון 41....42....43....44 פ ו צ י י י

מעשה באחד שהלך מאביו והיה במדינות אחרות ושהה שם ימים רבים אצל אחרים. ולמלאות הזמן שב ובא אל אביו ופיאר את עצמו שלמד אומנות גדולה: לעשות מנורה התלויה (היינו: נברשות). וביקש את אביו שיצווה על כל בעלי האומנות הזאת להתאסף והוא יראה להם את רוב חכמתו בזאת האומנות. וכן עשה אביו, וקיבץ אל כל בעלי האומנות הזאת להראות לעיניהם גדולת הבן, מה שפעל בימים האלו שהיה בידי אחרים. והבן הוציא המנורה שעשה והראה אותם לנאספים. והמנורה היתה מגונה מאוד בעיני כולם. ואביו הלך מאחד לאחד וביקש שיודיענו האמת; והוכרחו לגלות לו האמת: שהיא מנורה מגונה מאוד. והבן התפאר: - ראו והביטו לפלאי חכמת אומנותי! ואביו הודיע לו שהמנורה לא מצאה חן בעיני הנאספים, שהיא מגונה מאוד בעיני כולם. השיב לו הבן:

- אדרבא, בזה הראתי את רוח גדולתי: כי הראתי לכולם את חסרונם. כי בזאת המנורה נמצאים החסרונות של כל אחד ואחד מבעלי האומנות הנמצאים כאן: הלא תראה, שאצל זה מגונה חלק זה, אבל חלק אחר יפה אצלו מאוד. ואצל אחר להיפך: זה החלק שהוא מגונה אצל חברו - הוא יפה ונפלא בעיניו; רק חלק אחר הוא מגונה. וכן אצל כולם: מה שרע בעיני זה - הוא יפה בעיני חברו. וכן להיפך. ואני עשיתי את המנורה הזאת שלי מחסרונות בלבד, כדי להראות לכולם שאין שלמות, ולכל אחד יש חסרון: כי מה שיפה בעיניו - הוא חסרון בעיני חברו. אבל באמת אני יכול לעשות מנורה כתיקונה.

מכאן שאם יודעים את כל החסרונות והנמנעים של איזה דבר - יודעים את מהו תהיה הדבר אף שלא ראו אותו מעולם.

(רבי נחמן מברסלב).

ח י ת / א י ת י ל

לאו אינני חית בית

לא חתול מנמנם בפינה

ולא כלב משתין בגינה

או עבויש במלכודת אי שם בתקרה

או סתם נמלה חרוצה בעווגה.

אינני חית בית

קשה לי להסתגל לכלובים

מקומות סגורים עושים לי כאבים

ואנשים נעולים עושים לי - פצעים.

אינני מתורבת, מבוית, משובחת

אינני מעובר

אינני מצויר, מצולם, מפוסל

בכלל אינני בכלל

אינני יוצא ונכנס מאותם החורים

אינני אומר ושותק את אותם הדברים

אינני אוהב ושונא את אותן הנשים

אינני קורא וזורק את אותם עיתונים.

אינני חיית בית

אבל קשה לי להיות חית פרא.

יותר מסובך להיות חית מים,

אז החלטתי להיות פרפר הפלא.

שמונה וחמישים דקות

אילו קיימה מכבי תל אביב את משחקה?

הם היו עולים חדורי בטחון על המגרש, שועטים קדימה. סוחפים אותנו לשיאים חדשים, לגאווה לאומית שאין אח ורע לה.

תארו לכם - נצחון על ריאד מדריד. מעולם לא עשינו את זה לפנינו. לא באולמה הביתי למול קהלה הקנאי.

העם כאן... העם הנפלא הזה היה יוצא מגדרו. דקות ספורות לאחר הסיום, כאשר הקרין עוד שיבח את השחקנים ואת אחוזי הקליעה המדהימים כבר היתה הכיכר מוצפת באלפי אנשים מריעים הצועקים בגרונות ניחרים - "אנו על המפה", "ארל מלך ישראל", איזו שירה אדירה היתה פורצת באותם רגעים. ומישהו היה אומר בודאי: "איזה עם. כמה גאה הוא ומלוכדי".

אילו קיימה באותו ערב יום חמישי את משחקה?

הכל היה אחרת בודאי. מקסימום היה נזק איזה תפוח רקוב על שחקן שסרח, מקסימום יריקה בוטה לעבר המאמן, מקסימום אלימות מילולית: "השופט בן זונה!" אילו? כך הם לא היו שם על הגבעה לפני רחבת משרד ראש הממשלה, כי הם לא היו מוותרים על מכבי, בשום פנים ואופן. בשום מחיר שבעולם לא היית משכנע אותם לבוא ביום שכזה.

בשעה שמונה וחמישים דקות לקראת סיום המחצית הראשונה המתח היה בשיאו. אף לא נפש אחת הסתובבה ברחובות. שקט. שקט מחליאן

שמונה וחמישים ושתים דקות

לפעמים זאת שנאת הארץ עד שבא מאה ועשרים קמ"ש לרוץ מכאן בעזרתה האדיבה של ההתרוממות. זאת שתרים ותבטל את כח המאגנט לעולמים. רק דרך השנאה תבוא ההכרה בחידלון, בחיספוס, בשקר של השלטון. גיבובי מילים לצורך עידוד ההדרן האישי ולצורך קביעת העובדה - אני שייך או יש לי חלוס אבל כל זה צרידות מסחרית זולה. ריח רע של לשון או בדרך הלצון: מוות ביד הלשון. החלוס צועק לנו לחיות, להמשיך ולמוסס את האטמוספירה בדם יקר שנשפך לשווא במלחמת האחים במדינת הדימיון.

לחיות רצית? קום! לך לך מצא איזה אי שלא יבואו הגיבובים הצורמים.

.../...

כך שעולה המחשבה שאין כבר מה לעשות. וצריך לשלב את המוח עם הכח ולעשות בצו האלוהים ובלי פתרונות דחוקים של 'מנוחה נכונה' לטפס על סולם יעקב ועל המדרגות לבוא אליו 'יהי מקום מזבח כל החטאים לעשנת את זה כמו שה עקוד חרב.

אבל הוא? הוא לא יבוא על סיפוקו. יפגין אי הבנה ויגיד: "אתה לא מכאן - לך לך" כמו פעם יגיד: "לך לך מארצך וממולדתך ומבית אבין אל הארץ אשר אראך".

רונן.

מ ת א ה
ברצוני למחות, על הנעשה בארץ הזאת. הלא ידעתם את המאמר, אחד מכם יוכל להסביר לי מה פה קורה פה? לפני ימים מספר נזרק רימון - יד על מפגיני "שלום עכשיו". ביום שבת יצאנו מספר חברים להפגין, למחות על הפגיעה בחופש הדיבור. ביום ו' לפני כן, באתי למספר חברי המשק + בני נוער לשאול מה דעתם ואם יבואו להפגין איתנו, התגובות היו:

- אני מפחדת להפגין עכשיו, אתם צודקים אבל אני מפחדת.
- תשמע, אני עדיין לא נפלתי על הראש, יש לי ילדים.
- מתי יוצאים? אני אביא נשק ותחמושת.
- איפה יעמוד הנגמ"ש בהפגנה?
- (יש עוד אבל אני לא רוצה לתפוס יותר מקום בעלון)
- חבר'ה, בגלל איזה קניבל לא נצא להפגין?
- אתם לא תופסים, דרך הרימון הזה, הימנים השיגו אחת המטרות שלהם! והיא שלא נצא למחות נגד הממשלה.
- אך למרות זאת, יצאנו להפגין. תהיה עוד הפגנה כזו והיא לא של "שלום-עכשיו" ולא של תנועה פוליטית אחרת, ההפגנה הנ"ל היא של אנשים שכן אכפת להם מהדמוקרטיה ומחופש הדיבור, על זה נצא להפגין.

איציק.

לא הכרתי אותך אמיל.

נולדת לי מתוך הטלויזיה לאחר שמתת.

קודם היית גופה אנונימית אחר כך הצטרף לי פרט לפרט, דבר לדבר והפכת לאט לדמות

שקרמה עור וגזדים בתוך המסך. הכרתיך לאחר מותך.

ואני נותרתי קצר נשימה מאחור, לא מספיק להדביק את הפרטים להרכיב את הדמות שהיית

משברי המידע שזרמו מקוטעים מהמרקע, מן העיתון.

אינטלקטואל, גרוש, בת צעירה, עבר בקיבוץ, בחור הומני, אוהב בריות. ואני ביאוש

מדביק את הפאזל חתיכה לחתיכה ויודע שאני אותך לא אכיר עוד לעולם. לעולם.

שתי דרכים התנגשו זו בזו ונוצר הקורבן (היתרצה קורבנך) - שתי דרכים, דרך השלום,

הדרך של ואהבת לרעך כמוך. הדרך, שכל הצועדים עליה שווים, שאין עליה ערבי - ישראלי

וערבי מהשטחים, ואין עליה יהודי-ישראלי ויהודי מהשטחים, שאין הבדל עליה בין דם

לדם, ובין צער לצער.

והדרך השניה, הדרך של השנאה המנוולת; ראיתי אותם כשהייתי במשמרת אבל לזכרך, אמיל.

בכיכר מלכי ישראל, הם הקיפו אותנו בהיותנו מתאבלים, בהיותנו מתאמצים להשיג

אותך. אנחנו שלעולם לא נדע אותך. ומול עמדה ונהמה החיה, ההמון, האספסוף.

ננישמתו נשימה גופרית וזפת. גם לאחר מותך הם קוראים לנו אש"פ.

לא נתרצה קורבנה אמיל.

אני יודע, אני אותך כבר לא אכיר. אבל אני מבטיחך שמהיום והלאה אאבק בעד זכותנו

להתרגז בארץ הזאת ולא אוסיף.

אני חותם במספר שורות שאני אוהב מספר שירים של חבר שלי, שגם אותו אני אוהב,

בארי צימרמן.

א.

"ברגע זה

לפני שזכרך יהפוך למילים

אומר לך

עד כמה אהבתי אותך

ולא ידעתי

עד כמה אהבתי אותך

ולא אוסיף.

אני אותך כבר לא אכיר אמיל.

נותרה רק הדרך עליה פסענו שנינו.

ואתה נפלת ואני נותרתי עליה לבדי, לפרוע את השטר.

כל סוטה / "רימונים עליך שמשון"

חבורת מסי ~~מסי~~ ~~מסי~~

תאריך 18.2.83

והיתה הטרגדיה לחם חוקנו
סאלם ג'וברין - משורר ערבי

התמונות הנבטות

משחור המסגרות

גודשות את כל העיתונים

ואת מהדורת החדשות

הללויות חמש, פצועים עשרים

ולילה שכולו

דו-שיח תותחים

ועירי המטומטמת

בפהוק רב מתמוטטת

לא רקוד ולא הלולת נעורים

ובמסבאות

שוב אותן מסגרות

שוב אותן חדשות

הקטל

כמו הנישואין כמו הגירושין

נעשה מאוד נפוץ

במולדת שלי

והכל פה נעשה יקר

פרט לדם

עיתון צעירי כפר הנשיא.